

La Humanitat

Any II i Núm. 193
Barcelona, 23 de juny de 1932

Redacció i Administració, Pelayo, 56 segon :-: Telèfons 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

El doble joc regionalista

Estem acostumats al doble joc de "La Veu de Catalunya". La seva pròpia hipocresia ja no ens indigna i si, en moments com aquest, li dediquem un comentari, és sols per a posar en descobert la manera d'obrar dels homes de la Lliga. "La Veu de Catalunya", en un article publicat ahir acusa arbitràriament la minoria catalana de la Cambra per ésser massa transigent, per no prendre actituds enèrgiques davant l'oposició que les aspiracions de Catalunya són objecte per part de determinats sectors parlamentaris. Aquest doble joc de "La Veu" mereix que es diguin les coses pel seu nom i que s'aclareixi la confessió que amb les seves paraules vol crear l'òrgan de la Lliga Regionalista.

A les reunions de la minoria catalana hi assisteixen els senyors Abadal, Estelrich i Rahola, diputats de la Lliga. Els acords d'aquesta minoria es prenen sempre per majoria, i els que en totes les ocasions es mostren més conformistes, més transigents, més amics de la concòrdia i més enemics de les situacions de violència, són els diputats de la Lliga. Pot afermar-se sense por de caure en error, que sempre el consell més conformista prové dels diputats regionalistes. I cal tan sols recordar el discurs pronunciat pel senyor Abadal al Parlament, el més suau de tots els que s'han sentit, per a comprendre quina és la tònica de l'actuació dels diputats de la Lliga.

En dir això, no pretenem criticar ni tan sols analitzar aquesta posició dels diputats regionalistes. Però volem palesar que no hi ha dret a actuar d'aquesta manera i escriure després el que "La Veu" escriu. Procedir així és enganyar el poble i el doble joc, que sempre ha estat característic entre els homes de la Lliga.

PETITS DIALEGS

—Però ¿la llengua catalana no és una llengua espanyola?

—Naturalment.

—No és, doncs, cap llengua fàcciosa?

—Naturalment.

—Així, doncs, essent el català tan llengua espanyola com el castellà, ¿per què ens volen imposar la que no parlem?

—Es que és la llengua oficial.

—I no té cap més argument?

—Home, no.

—Doncs, deixem-ho córrer.

—Fins el senyor Garcia Sanchiz es fica amb l'Estatut de Catalunya. Diu que és un "abominable engendro". I per a combatre'l no troba altre argument que dir que perjudica Madrid.

—I això ¿per què no va dir-ho en aquelles converses insípides que va donar ja unes setmanes a Barcelona?

—Ja pots suposar-ho!

—Aquests estudiants que han anat a Madrid per tal de demanar a Royo Villanova que prossegueixi la seva campanya contra l'Estatut, ¿són catalans?

—Tant se val! Mentre no l'invitin a venir a donar un miting...

—El defensor del general Barrera ha negat que aquest sigui monàrquic.

—A veure si ara ens resultarà un republicà de tota la vida!

—Els diaris de Madrid ho porten. Un grup del Partit Nacionalista que capitaneja l'Albiñana, emprendran una marxa per etapes a Martinlondran per tal de veure el seu cabdill.

—Quina llàstima que els guàrdies d'assalt tinguin tanta feina amb les vagues!

—Que durant l'època borbònico-dictatorial, en la qual solament prosperaven els desvergonyits i els arribistes, fos possible assolir càrrecs enlairats, distincions i privilegis per mitjà d'homenatges, ho trobem absolutament natural. Ara, però, que estem en règim democràtic, no ens és possible capir que els homenatges sovintegin tant. O bé els homes es deuen ensibornar com aquells quatre bàbaus d'aquella època vergonyosa de la Dictadura, o bé hi ha moltes persones que els sobren les pessetes per a assistir a l'homenatge de qualsevol ximple.

J. V. B.

S'ADOPTEN PRECAUCIONS

Perquè la policia s'ha informat que un cotxe carregat d'explosius marxa cap a la capital

Washington. — Als voltants de la Casa Blanca, residència oficial del President dels Estats Units, s'han adoptat precaucions extraordinàries.

La policia secreta ha rebut informes de Nova York denunciant que un automòbil carregat amb explosius marxa cap a la capital, i que els ocupants del vehicle es proposen destruir la Casa Blanca.

Tots els camins estan rigorosament vigilats, i s'ha establert una guàrdia especial als voltants de la residència presidencial i del Capitoli.

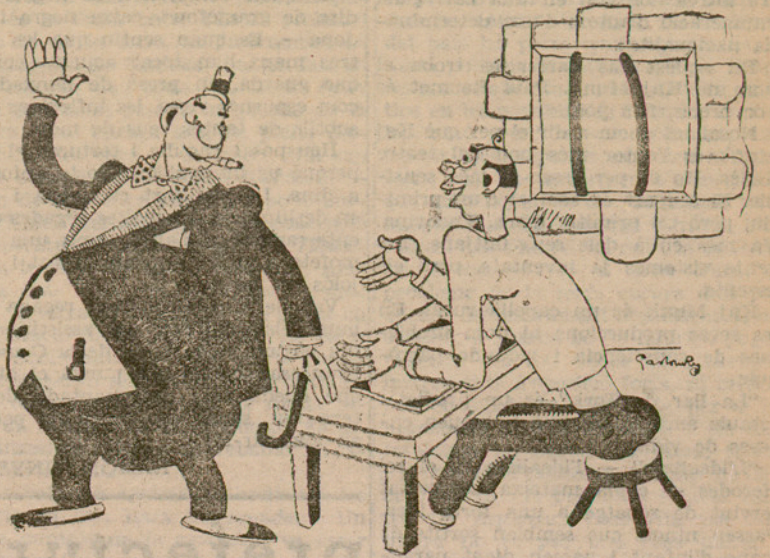
Un pegat en un banc

Aquesta solució que d'una manera subreptícia i hipòcrita assenyalen alguns per a la candència dels problemes plantejats, o sigui, l'ajornament d'aquests per a millor ocasió, és del tot inadmissible en un règim de democràcia moderna. La fórmula dels Romero Robledo i dels Sagasta, que els problemes, deixant-los damunt la taula es resolien tots sols, queda avui tan fora de lloc, se'n apareix tan rònega i tronada, que no podem concebre com encara troba defensors.

Totes aquestes espècies tendencioses, rumors de crisis, càlculs de probabilitats dels uns i dels altres, no aconduïxen a res més que a espesir l'atmosfera i dificultar la normal i lògica resolució de les qüestions en litigi. Caldria que les noves generacions s'acostumessin a rebutjar aquells privilegis de la vella política, que feien dependre els interessos vitals de la nació de l'humor d'un polític atrabiliari, expert en travetes i catgudes de governs.

No serà de cap de les maneres. Ment aquell que ens acusa d'impacients. Nosaltres, els catalans, hem complert en tot moment les obligacions que ens foren assenyalades. Som creditors a percebre allò que va ésser-nos promès, solemnitament, abans i després de proclamada la República. Ho recabem perquè és de justícia i a la curta o a la llarga — no massa llarga — serem atesos.

Enderrocar ara la situació, per a crear-ne una altra de dilatòria, amb vistes a arranjat calmosament el problema de Catalunya, a gust dels imperialistes i dels agraris, fóra un pegat en un banc. Tenim massa fe encara en la República perquè no ens revoltém indignats contra hipòtesis tan ndescabdellades.

— A Bata, voleu portar-me? Jo els estius els passo a Biarritz.

AQUEST MATÍ

Consell de Guerra contra Jordi Arquer i Jaume Miravittles

Pels encariats és demanada la pena de sis anys de presó correccional. — El Consell ha estat suspès una bona estona, degut a la negativa de Jordi Arquer a expressar-se en altra llengua que no fos la catalana, a qual cosa s'ha accedit finalment

Aquest matí ha tingut lloc al saló biblioteca de la Caserna General d'aquesta divisió el Consell de Guerra anunciat contra els ciutadans Jordi Arquer i Jaume Miravittles. A dos quarts de dotze s'ha constituït el tribunal militar presidit pel coronel d'Enginyers Anselm Otero Cossio actuant de ponent el capità Alfred Aguilera i de fiscal el tinent Francesc Ordella Hernández assistits per altres caps i oficials. El jutge instructor Enric Bibiano ha donat lectura al sumari i acte seguit el president ha concedit la paraula al fiscal per tan que interrogés als processats.

Aleshores s'ha suscitat un incident a conseqüència de negar-se rodonament el processat Jordi Arquer a declarar en cap més llengua que la catalana. El fiscal senyor Corbella ha posat tota mena d'obstacles a aquest desig el qual han recolzat enèrgicament els defensors senyor Jimenez i Pujol i Font. Prèvia intervenció del ponent capità Aguilera, s'ha sospès l'acte per

tal de deliberar, no reanudant-se fins a la una en que s'ha accedit per fi, a que els processats s'expressessin en català.

Un intèrpret ha estat cridat a l'efecte. Interrogats els processats s'han declarat autors dels articles objecte del consell, allegant però no haver estat llur propòsit ofendre a la Guàrdia Civil. Seguidament han estat cridats a prova pericial els nostres companys Lluís Capdevila i Josep M.a Francès. En absència del primer el segon ha ratificat l'informe que consta en sumari del tot favorable als processats. A continuació el tinent Corbella ha mantingut l'acusació en tots els seus punts demanant pels encariats la pena de sis anys i un dia de presó correccional amb execució de drets polítics i sense cap més responsabilitat civil.

El defensor de Miravittles senyor Jimenez ha pronunciat un magnífic discurs renunciant a la defensa del seu patrocinat per entendre incompetents la jurisdicció militar per aquest delicte. El lletrat senyor Pujol i Font ha abundat amb el mateix criteri sense però deixar d'exercitar les seves funcions prop del processat Arquer, pel qual ha demanat en forma alternativa:

1. La inhabilitació del tribunal militar.
2. La llibre absolució.
3. Com a màxima pena 6 mesos i 1 dia de presó.

Les rectificacions que han seguit han donat lloc a alguns incidents encertadament tallats pel president i la ponència, donant-se per acabada la sessió pública a un quart de tres de la tarda hora en que el Consell ha passat a reunir-se per tal de fallar.

El fall es farà públic tan prompte l'aprobi la superioritat.

Uns versos de Lluís de Tapia

El diputat a Corts i festiu poeta Lluís de Tapia, que tan populars ha fet les seves "coplas" a "La Libertad", de Madrid, diu el següent:

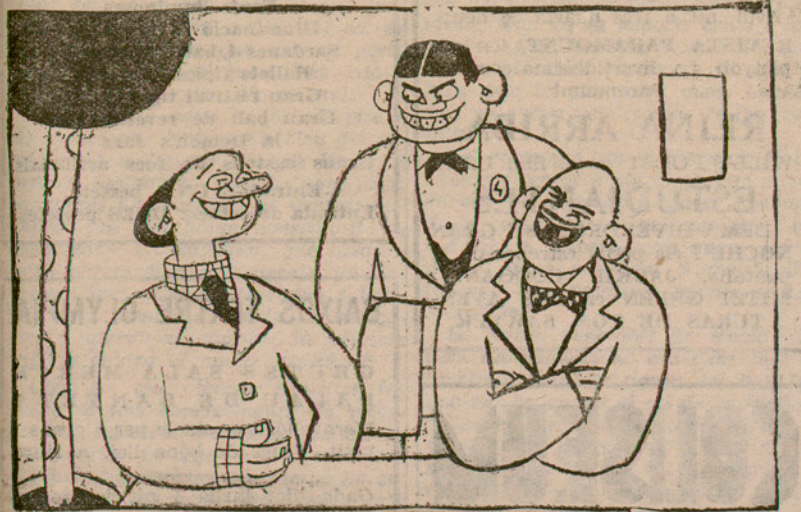
"¡Están deseando los monarquistas que nos desavenencias tengamos bastantes! ¡Y no darles gusto es un lindo plan para el castellano, para el catalán!

¡Dejen bien sentado las Cortes actuales que son comprensivas, que son liberales!... ¡Libertad al hijo (si es ya capaz de ella); querré más entonces a su madre bella!

¡Y así nuestra España será más feliz!... (¡Aunque no lo entienda García Sanchiz!)"

—Ja has vist "La Patum"?
—Prou que en vaig veure en temps de la dictadura!

—Quina camisa adoptarà, el feixisme espanyol?
—L'única que li anirà bé. La camisa de força.

PANORAMES CIUTADANS

ELS HOMENATGES

Es, o hauria d'ésser, l'homenatge una mena de ratificació de l'admiració, de l'agraïment o bé de l'adhesió a la forma d'obrar o a la manera d'ésser d'un individu que es tradueix, habitualment, en un sopar, un obsequi o bé simplement en una tramesa més o menys nombrosa de targes, si l'homenatjat és a la mateixa població, o de telegrams si habita en un altre lloc.

Sempre hem tingut una certa prevenció en contra d'aquesta exteriorització del sentit personal o col·lectiu. N'havíem tingut sempre i augmentà considerablement durant la Dictadura, època en la qual es pogué veure clarament com són de falsos, generalment, aquests afalacs que acostumen organitzar les persones interessades a l'individu del qual es pensen obtenir alguna mercè.

Hi ha individus especialitzats en aquesta mena d'organitzacions. L'ur procediment és senzill si es té en compte la tolerància i la por d'ofendre que abunda entre els homes. I ho és més encara emprant com empen habitualment termes amb els quals posen en situació absolutament oposada a l'homenatjat al conegut seu que no accepti col·laborar-hi.

¿Qui és capaç de respondre amb un no rotund quan li ofereixen un tiquet per a assistir a un àpat dedicat a una persona de les seves relacions? Moltes vegades, el motiu exterior de l'afalac, no és cap altre que l'haver obtingut l'homenatjat un miserable tercer premi en una cursa de sacs o l'haver aprovat el seu fill una assignatura del primer curs del batxillerat.

Són, de vegades, altres els motius que aplega l'interessat en l'homenatge, però el fons és gairebé sempre el mateix. Es habitualment d'un caire molt més íntim, es tracta senzillament d'obtenir ell, l'organitzador, una recomanació important o una dàdiva valuosa de part de l'homenatjat.

Fins ací, no hi ha res més en el fet que una jacobina enginyosa portada a cap per elements interessats en la complicitat inconscient dels seus col·laboradors.

Hi ha més encara. Hi ha l'auto-homenatge. Aquest el porta a terme el mateix interessat. Les raons que el provoquen són també d'ordre material, però el que se'n gaudeix és el prota-

gonista, el qual necessita una certa propaganda de la seva persona per tal que certs individus o corporacions s'assabentin de la seva existència o bé perquè creguin que les malifetes que se li poden haver atribuït no són certes, davant de l'acte que les seves amistats li dediquen.

Generalment, els que són homenatjats per un o diversos individus interessats a treure'n algun benefici per a ells, hi cauen de bona fe i sense tenir en compte llur vàlua personal i la nul·litat de les obres portades a cap per ells, l'accepten i el dia de l'apat s'emocionen, puix que creuen seriosament ésser-ne mereixedors i fins i tot s'emocionen i llagrimegen en el moment en que l'organitzador proposa als assistents de fer portar a la muller de l'homenatjat el ram de flors que engarlandava la taula.

No volem dir amb les nostres paraules que els homenatges s'hagin de suprimir absolutament i molt menys que no hi hagi ningú que en mereixi. La nostra crítica va adreçada als abusos que continuament es cometem.